

ALMINDELIG SERVICEVEJVISNING OG AFGØRELSESBEGREBET

Kommunen har i brev af 29. januar 2009 spurgt Vejdirektoratet, om en beslutning om at opsætte almindelig servicevejvisning er en afgørelse eller faktisk forvaltningsvirksomhed.

Vi har den 20. og 25. maj 2009 og i dag drøftet dette spørgsmål med en afdelingschef hos Folketingets Ombudsmand (herefter afdelingschefen).

Vejdirektoratets svar

Spørgsmålet om almindelig servicevejvisning er nærmere reguleret i kap. 2 og 3, §§ 6 – 43, i bekendtgørelsen om servicevejvisning¹.

Almindelig servicevejvisning skal være trafikalt begrundet, jf. bekendtgørelsens § 10.

Vejbestyrelsens beslutning skal således være begrundet i hensynet til trafikken på vejene. Almindelig servicevejvisning kan ikke opsættes af hensyn til den virksomhed el. lign. der er målet for vejvisningen, fx kommercielle, herunder markedsføringsmæssige hensyn.

En vejbestyrelses afslag på en ansøgning om eller beslutning om at etablere almindelig servicevejvisning vil derfor som udgangspunkt være beslutninger som led i faktisk forvaltningsvirksomhed.

En beslutning om etablering af almindelig servicevejvisning kan dog have en så klar, væsentlig og individualiseret (refleks-)virkning for den virksomhed el. lign., der er tale om at vejlede til, at der er tale om en afgørelse i forhold til virksomheden.

Afdelingschefen henviser til Vestre Landsrets dom af 26. februar 2008² om opstilling af informationstavler og bill-boards på vejarealet ved foden af en skrænt ud for et udstillingsvindue til et bolighus. Her fastslog landsretten, at ejer og lejer af bolighuset havde partsstatus i kommunens tilladelse til tredjemand efter vejlovens § 102 til at opstille de tre bill-boards, da ejer og lejer af bolighuset havde en væsentlig og individuel interesse i den præcise placering af de store bill-boards ud for deres facade.

Vi kan endvidere henvise Forvaltningsretten p. 37-38,³ hvor der anføres, at der kan forekomme eksempler på borgerrettede former for faktisk forvaltningsvirksomhed, som har en så væsentlig betydning for borgeren, at borgeren bør have de rettigheder og den retsbeskyttelse, der er knyttet til afgørelsessager.

Konklusionen

Der skal foretages en prøvelse af væsentlighedskriteriet i hvert enkelt tilfælde.

¹ Jf. Bekendtgørelse nr. 243 af 10. april 2008 om servicevejvisning på almindelige veje, kap. 3, §§ 9-43.

² UfR 2008.1359V, Vejdirektoratets j.nr. 515-D0312-6

³ Forvaltningsretten, 2 udg., ved Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Jurist- og Økonomforbundets Forlag 2002.

I tilfælde, hvor virkningen af en beslutning vil være af ikke uvæsentlig betydning for det pågældende vejvisningsmål, kan kommunens beslutning have karakter af en afgørelse.

I forbindelse med almindelig servicevejvisning kan der i mindre omfang være tale om beslutninger som led i faktisk forvaltningsvirksomhed. I de fleste tilfælde vil beslutningerne kunne have karakter af afgørelser fra kommunernes side på grund af den økonomiske interesse, som det pågældende vejvisningsmål har i vejvisningen.

Afdelingschefen fremhæver i øvrigt, at dette er i overensstemmelse med princippet om, at myndighederne skal være åbne over for borgernes ønsker og lade dem komme til orde, hvis de kan blive ramt af myndighedernes måde at disponere på.

Myndighederne bør derfor hellere høre for meget end én gang for lidt.

